

IN DE MANDY PIJL
SCHIJNWERPERS

kluitman

'Give a clown your finger, and he will take your hand.'

George Herbert

*'Fame doesn't fulfill you. It warms you a bit,
but that warmth is temporary.'*

Marilyn Monroe

Wil je op de hoogte blijven van de boeken die in de novellelijn verschijnen?

Volg dan @kluitman_nouvelles op Instagram.

Nur 284-285/W012401

Bisac YAF018060 / YAF058000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIV Tekst: Mandy Pijl

Vormgever omslag: Sanneke Vlam, sproud.nl

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
mandypijl.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

PERSOONLIJKE UITNODIGING
niet overdraagbaar

Onze diva

Mimi van Tilburg

is 4 jaar geworden!

Dat vieren we groots, en jij en je geliefden
zijn daarbij van harte welkom.

zaterdag
16 september

aanvang
13.00 uur

einde
00.30 uur

Weversweg 86
Blaricum

PROGRAMMA:

SPRINGKUSSEN, ENTERTAINMENT,
BARBECUE EN MEER!

Dresscode: summer chic
Filmen of foto's maken is niet toegestaan.
RSVP

PROLOOG

Nee. Shit. Nee.

Niet zij.

De wezenloze blik in haar ogen, de kotslucht, de geur van alcohol. Het is lang geleden, maar ik herken het allemaal.

Snel kruip ik naar haar toe. Wat heeft die klootzak met haar gedaan? Hoelang ligt ze hier al?

Ik hou mijn hand boven haar mond en voel haar warme adem. Gelukkig, ze leeft nog. Maar haar ademhaling gaat te langzaam en te zwaar. Aan haar pols voel ik dat haar hartslag vertraagd is. Dit gaat zo ontzettend fout. Ze heeft hulp nodig, en snel ook.

In een reflex zoek ik in mijn broekzak naar mijn telefoon. Heb ik natuurlijk niet bij me! Hoe moet ik dan 112 bereiken? Als ze echt een alcoholvergiftiging heeft, is er geen tijd te verliezen. En wat als hij terugkomt? Wat doet hij dan?

In de auto ligt een steeksleutel. Als hij ook maar iets probeert, ram ik hem ermee voor zijn kop.

1

‘Wajooo!’ Mijn pa schreeuwt het uit. Hij is zo blij als een kind dat voor de poort van Disneyland staat. ‘Kijk nou, Flynn, wat een kast van een huis!’

We staan voor een villa met een rieten dak. Hier woont zanger Freddy Vancouver. Ik heb hem gegoogeld; het is zijn artiestennaam. In het echt heet hij Fred van Tilburg. Hij heeft ons geboekt voor het verjaardagsfeest van zijn dochtertje Mimi.

Mijn pa vist zijn rode clownsneus uit zijn broekzak, zet hem op en drukt op de bel van de intercom. Hij steekt zijn tong uit naar het oog van de camera en wappert met zijn handen naast zijn gezicht alsof het flaporen zijn. Te flauw. Ik kijk de lange laan in. Er komt gelukkig niemand voorbij.

‘Hier Flynnie en Japio, clowns op bestelling!’

De poort gaat langzaam open.

‘Jongen,’ zegt mijn pa en hij legt een hand op mijn schouder, ‘ik weet dat je liever bij je maten bent en dat je er niet vrolijk van

wordt om met je ouweheer op klotepartijtjes op te treden. Maar na vandaag wordt alles anders. Dat beloof ik.'

Gelooft hij het zelf? Die beloftes van hem ken ik inmiddels wel. Als ze wat waard waren, dan stond ik hier nu niet. Dan had ik niet tegen Guido hoeven liegen toen hij me vanmorgen appte om te vragen wat ik vandaag ging doen. En dan was mijn pa vanochtend niet op het allerlaatste moment zijn bed uit gekomen. Pas toen ik het dekbed van hem af trok en zei dat ik een glas koud water boven hem zou leegkieperen, kwam hij eruit. Hoezo zou dit ene kinderfeestje dat allemaal ineens veranderen?

Mijn pa ziet me bedenkelijk kijken. 'Echt, Flynn. Als we ze hier aan het lachen krijgen, zijn we binnen. Dan weten al die rijke stin-kerds dat ze ons moeten hebben. Flynnie & Japio, voor al uw fees-ten en partijen.'

Ik zeg niks en sleep ons clownskastje zuchtend achter me aan. De wieltjes trekken een spoor in het witte grind. Ik ben moe en ik heb dorst. Het was minstens een half uur lopen vanaf de bushalte. Maar over één ding heeft mijn pa gelijk. We hebben deze klus nodig, we hebben het geld nodig. Ik moet ervoor zorgen dat hij niet chagrijnig aan dit optreden begint.

'Fak, fak, fak, fak.'

Te laat.

'Wat flikken ze me nou?' Hij wijst naar een bestelwagen. Op de zijkant staat een levensgrote foto van een breeduit lachende man met een hoge hoed. 'Jacob Stavàn is hier ook? Die mafkees noemt

zich meester van de verdwijningen, maar hij is gewoon een tafel-goochelaar, doet van dat hocus pocus-geleuter. Balletje-balletje, meer kan hij niet.' Mijn pa spuugt op de grond. 'Blijf uit zijn buurt, Flynn. Als je niet uitkijkt, pikt hij alles in wat je dierbaar is.'

Voor ik kan vragen wat hij bedoelt, staat hij bij een andere auto wild te gebaren. 'Wat de hel!' Op de zijkant van die wagen zit ook al zo'n grote foto, deze keer van een grijnzende man met gitaar. Ook hem ken ik niet.

'Sam Koers!' roept mijn pa. 'Die hebben ze verdorie wél een tv-programma gegeven. Met liedjes. Elke aflevering trekt hij een kind op schoot. De smeerlap.'

Plotseling brult er een rode sportwagen het pad op.

Het gezicht van mijn pa klaart meteen op. 'O, kijk. Daar heb je 'm. Dát is een belangrijke.'

Freddy Vancouver heeft de auto blijkbaar ook gezien, want hij komt op een holletje naar buiten. Ik herken hem aan zijn onder-kinnen en nutellabruine haar. Mijn pa wil Freddy een hand geven, maar hij loopt ons compleet voorbij. Alleen de man met het grijze haar die uit de sportauto stapt, lijkt hij interessant te vinden. Voor ons is deze klus onwijs belangrijk. Maar het is wel duidelijk dat wij dat voor Freddy niet zijn.

'PW!' roept Freddy. Hij omhelst de man in het blauwe pak met de goudkleurige knopen alsof hij hem jaren niet heeft gezien.

'Kerel!' roept de man. Het klinkt aanstellerig, alsof hij een hete aardappel in zijn keel heeft, en onder zijn ogen heeft hij

wallen waarmee je heel Nederland tegen de zeespiegelstijging kunt beschermen.

Mijn pa gaat flippen, ik weet het zeker. Hij heeft er een hekel aan als hij wordt genegeerd. Maar hij houdt zich in. Gelukkig.

‘Herken je hem?’ fluistert mijn pa. ‘Dat is Pieter-Willem Alewijn. Van *PartyTV*, dat showbizprogramma. Dan is zijn cameraploeg vast ook in de buurt.’

Ik schrik. ‘Cameraploeg?’ Dat had hij niet verteld. ‘Komen we op tv?’

‘Goed, hè?’ Met een hand gaat hij ruw door mijn haar. ‘Dit gaat zo geweldig worden.’ Handenwrijvend kijkt hij naar de poort alsof de tv-crew elk moment het pad op kan rijden.

‘Had je dat niet van tevoren kunnen zeggen?’ Hoe kon hij dit achterhouden?

‘Hoe bedoel je?’

‘Ik wil helemaal niet op tv.’

‘Pardon? Je gaat nou niet moeilijk doen, hè? Dit wordt onze doorbraak, dat begrijp je toch zeker wel?’

Doorbraak? Yeah right, dat heb ik al zo vaak gehoord.

Mijn pa pakt me bij mijn schouders vast en kijkt me recht aan. ‘Luister, straks stikt het hier van de gasten met vreselijk veel poen. Weet je hoeveel mensen naar dat programma kijken en wat er van zo’n uitzending allemaal online komt te staan?’

Ik ruk me los. Denkt hij nou echt dat hij me daar een plezier mee doet? ‘Begrijp je wel wat dat betekent?’ roep ik. ‘Ik heb straks

geen leven meer!’ Wat als iemand van school het ziet? Dan ben ik voor altijd die sloeber met z’n bezopen pa.

Mijn pa begint rood aan te lopen, maar het kan me niks schelen. Ik heb al zo veel met hem meegemaakt, dit is de druppel. ‘Ik wil niet dat anderen me zo zien, ja? Het is al erg genoeg dat ik hier straks in mijn clownspak sta.’

‘Hoezo voel jij je ineens te goed om de clown uit te hangen? Je kiest er zelf voor, hè?’

Ik wil niet boos worden, maar hij vraagt erom. Hij weet dat ik helemaal geen keuze heb. Laat ik een klus als deze aan Japio over, dan worden onze problemen alleen maar groter. Dáárom loop ik elke keer voor schut in veel te grote schoenen. Omdat Japio zich als een kind gedraagt.

‘Weet je,’ zeg ik, ‘dit is de laatste keer. Ik doe nog één keer mee om ervoor te zorgen dat we dit geld niet mislopen. Deze klus moet goed gaan. Maar ik wil er geen camera bij hebben. En daarna kap ik ermee. Dit was mama’s rol. Niet die van mij.’

Mijn pa pakt me bij mijn arm. ‘Luister jongen, begin nou niet over je moeder, hè? Zolang wij in die kloteflat wonen en niet zo’n gouden klokje om onze pols hebben, is dit wat we doen. Dus je laat die verwende koters lachen tot ze niet meer bijkomen en glimlacht naar de camera. En geen gezeik.’

Hij luistert niet. Hij luistert nooit. Sinds mama er niet meer is, verkloot hij alles. Begrijpt hij niet hoe erg we in de shit zitten?

‘Ik meen het, pa. Japio moet zich gaan gedragen en jij moet je

leven weer op de rit krijgen. Anders ga ik hulp zoeken en dan komen ze bij ons thuis en dan...' Mijn stem slaat over. 'Ik mis mama ook. Maar het leven gaat wel door.'

'Problemen?' roept PW. Onze ruzie is hem en Freddy niet ontgaan. Met de arrogante blik van mensen die niet weten hoe het is om met honger naar bed te gaan, hebben ze van een afstandje naar ons staan kijken.

'Welnee,' zegt mijn pa. Hij slaat me op mijn rug alsof er niks is gebeurd, alsof we net helemaal niet tegen elkaar stonden te schreeuwen. 'Pubers, hè? Maar zet ze een rode neus op en ze zijn alles weer vergeten. Toch, Flynnnyboy?'

2

Dat denkt mijn pa nou altijd, dat ik alles zomaar kan vergeten. Maar vergeten is zijn oplossing. En kijk waar die ons heeft gebracht. Toen mijn moeder te horen kreeg dat ze kanker had, moest ik ineens ook voor hém zorgen. En nu is hij 'even vergeten' te melden dat er een tv-ploeg is die aan iedereen gaat laten zien in welke shitzooi we zitten. Hoe kan hij nou denken dat ik dat oké vind?

Ik heb mijn clownspak inmiddels aan en schmink mijn pa als eerste. Maar hij zit geen seconde stil. Hij windt zich vreselijk op. Niet vanwege onze ruzie, maar omdat we maar een piepklein onderdeel zijn van een groot spektakel.

'Heb je die tuin gezien? Net een pretpark!' roept hij. 'Een mini-draaimolen, lasergamen! Mafkezen. En dan die klootzak van een goochelaar. Als ik had geweten dat hij er ook was...'

'Als ik had geweten dat hier wordt gefilmd, dan was ik nooit...'

'Dan was je wat?' Hij pakt mijn pols vast. 'Wil je weg? Ga dan.'

Dan doe ik het wel alleen. Japio redt zich wel, hoor.'

Ik denk aan wat er gebeurt als we over een paar dagen niet hebben betaald en ruk me los. Hij heeft een bord voor z'n kop, een onverwoestbare metalen plaat waar ik niet doorheen kom.

'Zit nou stil, pa,' zeg ik geërgerd. Maar hij luistert niet. Waarom heeft mijn moeder die man nooit geleerd om zichzelf te schminken? Of om zijn eigen problemen op te lossen? Shit. Ik schiet uit met de rode verf.

'Verdomme, Flynn. Loop de boel nou niet te verkloten. Niet vandaag.' Geïrriteerd staat hij op en zoekt in de weekendtas. 'En dan dit, hè? Geeft ons zijn garage als kleedkamer. Nul stromend water, beroerd licht. Een goed optreden begint met een fatsoenlijke kleedkamer. Dat weet toch elke playback-loser?'

Hij geeft de weekendtas een schop. 'Waar zijn verdomme die make-updoekjes? Heb je die niet ingepakt?' Nijdig grijpt mijn pa naar de binnenzak van zijn roodgeruite pandjesjas, waar hij altijd zijn metalen heupflesje bewaart.

'Pa, kom op. Alsjeblieft.'

'Maak je niet druk, Flynn. Macht der gewoonte.' Demonstratief houdt hij de jas open. 'Die zak is leeg. Echt.'

Ik kijk hem aan.

'Geloof je me niet? Voel dan. Er zit echt niks in.' Hij houdt zijn handen in de lucht, zodat ik hem kan fouilleren.

'Het is al goed,' zeg ik meer tegen mezelf dan tegen hem, zo graag wil ik hem nog geloven. Maar het is wel duidelijk dat ik hem

vandaag extra goed in de gaten moet houden. Ik ken hem. Zodra de spanning te groot wordt, gaat hij drinken. En in de korte tijd dat we hier zijn, windt hij zich alweer zo op, dat dat nooit goed kan gaan. Wie weet wat hij dan gaat doen.

'Ga je dan nu vragen of ze iets hebben waar ik mijn smoel mee kan schoonvegen?'

3

Op het met palmbomen afgezette, verhoogde terras is het druk.

Er worden glazen gestapeld, parasols uitgeklast, snoeren uitgerold. Waar haal ik doekjes vandaan? Ik wil het aan een paar mensen vragen, maar ze lopen me straal voorbij.

‘Aan de kant, Pipo de clown,’ klinkt het achter me. Twee mannen dragen een ballonnenboog het terras op.

Kan ik zomaar de villa binnenlopen?

Plotseling klinkt er uit een van de ramen snoeiharde metal; muziek die regelrecht uit de hel lijkt te komen. Als door de bliksem getroffen kijkt iedereen omhoog naar het raam waar de herrie vandaan komt. Blijkbaar luistert niet iedereen hier naar Nederlandstalige nummers, zoals die liedjes van Freddy.

Hoe kan iemand hier voor zijn plezier naar luisteren? Van het gebrul versta ik alleen het woord *vanishing*. Als dat toch eens kon, verdwijnen, weg van hier. Weg van mijn pa, die vloekend in de garage op me wacht. Weg van deze poppenkast.

Door de openslaande tuindeuren glijp ik naar binnen. In het midden van een spierwitte eetkamer staat een glazen tafel. Even grinnik ik. Gaat die muziek nog harder, dan springen de barsten in het tafelblad.

Maar als ik in de hal een toilet heb gevonden en daar een rol wc-papier heb gepakt, gaat de muziek ineens uit. Er klinken stemmen van boven: Freddy maakt ruzie met een meisje. En hoewel ik snel terug moet naar mijn pa, blijf ik onder aan de trap staan luisteren. Waar hebben ze het over?

‘Kan het nou nooit een keer normaal?’ hoor ik Freddy roepen. ‘Wat moet PW wel niet denken?’

‘Die eikel van PartyTV? Laat hem oprotten met zijn camera.’

‘Jewel. Liefje. Je weet niet half hoe belangrijk dit is.’

‘Belangrijk voor jou, ja.’

‘Jij weet ook dat mijn laatste optreden twee jaar geleden was. In een biercommercial nog wel! Daarom is PW hier. Hij kan laten zien dat Freddy Vancouver nog meetelt.’

‘Van Tilburg,’ schreeuwt Jewel. ‘We heten Van Tilburg.’

‘Jewel. Schatje. Doe eens even rustig, wil je? En laat die herrie uit. Straks opent Sam Koers het feest en ik wil dat je daar bij bent.’

‘Sam Koers? Serieus? De smeerlap die zijn handen niet van kleine meisjes af kan houden? Die klootzak die mij...’

‘Jewel, stop. Maak nou geen drama. Niet vandaag. Heb je je medicijnen wel ingenomen?’

‘Alsof dat helpt om mijn leven beter te maken. Wanneer ga je het nou eindelijk begrijpen? Jij verpest mijn leven! Daar helpt geen medicijn tegen! Eerst jaag je mama weg en daarna haal je die Sheilabitch in huis met wie je nog een fakkin’ kind maakt ook.’

Even is het stil.

‘Raak me niet aan!’ roept Jewel daarna.

Freddy komt gehaast de trap af en ik vlucht terug de wc in. Met de deur op een kier zie ik dat hij met grote passen naar buiten loopt. Als ik weer naar buiten sneak, bots ik bijna tegen iemand op.

‘Zo zo, de appel valt niet ver van de boom.’ Het is Jacob Stavàn, de goochelaar aan wie mijn pa zo’n bloedhekel heeft.

‘Waar gaat dat heen?’ Stavàn knikt naar de wc-rol die ik bij me heb.

‘Voor mijn pa, zijn schmink,’ zeg ik.

‘Typisch Jaap,’ zegt hij. ‘Laat anderen voor hem rennen. Laat me raden, hij is vast ook over de pis omdat hij zich in de garage moet omkleden?’ Dan verandert zijn blik en het lijkt wel alsof hij iets van emotie wegslikt. ‘Je bent net zo’n lange lat als je pa, maar die grijsblauwe ogen...’

Ik weet wat hij gaat zeggen en ik wil het niet horen. Mensen zeggen het vaker.

‘Je lijkt op Vicky.’ Hij zucht. ‘En nu moet jij die ouwe van je zeker in het gareel houden, zoals zij deed?’

‘We zijn een duo,’ zeg ik. Het klinkt stom.

‘Het wás een duo,’ zegt Stavàn. ‘Vicky en Japio. Totdat zij...’

Kende hij mijn moeder?

‘Het artiestenwereldje is klein,’ zegt Stavàn alsof hij mijn gedachten kan lezen. ‘Of in het geval van jouw pa, het wereldje van de B-artiesten. Onbegrijpelijk dat Freddy hem hier laat optreden. Waar Jaap is, zijn de problemen. Dat weet iedereen.’

‘Het gaat de laatste tijd wat beter,’ verdedig ik mijn pa. ‘En ik moet nu echt naar hem toe, sorry.’

‘Nou, sterkte dan maar, hè? Als ik je een tip mag geven, hou hem uit de buurt van Freddy’s wijnkelder. Dan komt het misschien nog goed. Voor vandaag tenminste.’

‘Pa?’

Er komt geen antwoord. Vond hij het te lang duren en is hij zelf naar doekjes op zoek gegaan? Ik moet mezelf snel schminken en mijn pa vinden. In de tas zoek ik mijn oogpotlood.

Shit.

Onderin ligt een aangebroken fles whisky. Wanneer heeft mijn pa die in de tas gedaan? Ook vind ik de kleine roestvrijstalen trechter van mijn pa’s heupflesje. Nat. Waarom trap ik er steeds weer in? Mijn pa gaat nooit meer veranderen, wat hij ook belooft.

Ik moet hem vinden. En snel ook.

4

Als ik de met roze vlaggenlijnen versierde diepe tuin in kijk, zie ik hoe mijn pa tussen de picknickbanken door slalomt om een vrouw bij te houden tegen wie hij maar blijft praten. Ze heeft overduidelijk geen interesse in wat hij zegt, want ze kijkt niet om en gaat steeds sneller lopen.

Mijn pa is net een bloedhond, hij geeft niet op. Ik vraag me af of hij al van de whisky heeft gedronken en hoeveel dan. Als hij eenmaal een slok opheeft, zit er geen rem meer op wat hij zegt of doet.

‘Flynn! Hier, kom!’ Wild staat hij naar me te zwaaien. Hij ziet er niet uit. Waarschijnlijk heeft hij geprobeerd om de uitgeschoten verf met zijn hand weg te vegen. Hij moet snel mee terug naar de garage, dan kan ik zijn gezicht opnieuw doen.

‘Flynn van Opzee?’ De vrouw – ze heeft een oortje in en draagt haar haar in een rommelige paardenstaart – draait zich om en kijkt van haar klembord naar mij. Ze wijst op de badge aan haar

keycord en steekt dan een hand naar me uit. ‘Madeleine, van PartyTV. Ik wil even een paar dingen met je doornemen. We gaan zo draaien.’

‘Draaien?’ vraag ik.

Mijn vader gebaart dat ik naar haar moet luisteren.

‘Filmen,’ verklaart Madeleine. ‘Maar laat je daar niet door afleiden. Doe gewoon je ding. Kijk vooral niet in de camera en probeer je ook niet anders voor te doen dan je bent. Dat houdt geen mens vol en het is bloedirritant.’ Ze kijkt veelbetekenend naar mijn pa.

‘Maar ik wil helemaal niet op tv,’ zeg ik.

‘Dat zal niet gaan,’ zegt ze. ‘We kunnen onmogelijk bijhouden wie niet in beeld wil komen. Bovendien heeft je vader voor je getekend. Je bent toch minderjarig? Dan is zijn handtekening genoeg.’

‘Je hebt wát gedaan?’ Hoe haalt hij het in zijn hoofd?

‘Flynn, toe nou.’

‘Nee, niks toe nou. Je hebt achter mijn rug om van alles lopen regelen. Ik heb straks geen leven meer op school. Heb je daar wel eens over nagedacht? Nee, hè? Dat doe je nooit.’ Ik kijk mee op Madeleines klembord. ‘Waar heeft hij voor getekend?’

‘Je vader heeft voor jullie allebei een figurantenovereenkomst getekend. Stelt niet veel voor. Het belangrijkste is dat je gewoon je ding doet.’

‘Wat staat daar dan in?’

Mijn pa zucht, maar ik wil het weten.

‘Standaardbepalingen, je weet wel,’ zegt Madeleine. ‘Dat je

meewerkt als figurant, dat we integer met de beelden omgaan, bla-die-bla.'

Ze heeft het vast al duizend keer uitgelegd. Ik wil het niet.

'En dat je niet mag filmen en fotograferen. Dus je telefoon...' ze wenkt iemand van de crew die me een grote bak voorhoudt, '... krijg je terug als wij hier klaar zijn.'

'Serieus?' vraag ik. Woest kijk ik naar mijn pa.

Madeleine knikt naar de bak. Ze wil echt dat ik mijn telefoon inlever. 'Heeft je pa ook voor getekend, dus kom, we hebben nog meer te doen.'

'Je maakt toch geen problemen, Bassie?' De stem van Freddy buldert onze kant op. Hij staat bij het zwembad met Stavàn, die inmiddels een smoking aan heeft. Ze lachen alsof ze weten dat mijn pa de oude tv-clown Bassie haat. Nog even en hij ontploft.

Ik kijk hem strak aan en schud mijn hoofd, als een teken dat hij moet zwijgen. Het helpt niet, en ik ben niet de enige die het ziet. 'Bij het zwembad, nu meteen,' zegt Madeleine in haar portofoon. En daarna: 'Nou jongen, komt er nog wat van? Hup, telefoon in de bak. Dan kunnen we door.'

Vanaf het terras komt er een cameraman onze kant op gelopen.

Ik hou mijn hand in mijn broekzak om mijn telefoon geklemd.

'Pas op hè, clown!' roept Freddy. 'Dit hier is de meester van de verdwijningen.' Hij wijst naar Stavàn. 'Eén verkeerd woord en poef, hij goochelt je terug naar je hok.' Het gelach van de twee

mannen werkt bij mijn pa als een rode lap op een stier. Hij zegt niets, hij gromt.

'Niet naar luisteren, pa,' zeg ik en ik probeer hem mee te trekken. 'Kom, we moeten je gezicht fiksen.'

Maar hij is als een rotsblok dat elk moment in duizend dodelijke keien uit elkaar kan knallen, met de camera er bovenop. Grijnzend maakt Stavàn met zijn goochelstaf draaiende bewegingen in onze richting.

'Pa,' dring ik aan, 'verpest het nou niet. Over een uur komen de eerste gasten.'

Madeleine wijst de cameraman op Freddy en de treiterende goochelaar.

Ik duw mijn pa richting de garage. Met tegenzin laat hij zich wegvoeren. Als we langs de cameraman komen, kijk ik expres zo lang mogelijk recht in de camera.

Madeleine zucht. 'Oké, doe maar uit. We gaan wat andere beelden maken. En Flynn, je telefoon graag.'

Als ik omhoogkijk naar het raam waar eerder dat metalnummer uit knalde, zie ik een meisje staan. Ze heeft blauw haar, draagt een zwarte hoodie en heeft dikke, zwarte lijnen om haar ogen. Ik laat mijn telefoon in de bak vallen. Ze steekt haar middelvinger naar me op.

5

Ik ben in de garage en verdeel de witte verf snel met een sponsje over mijn gezicht. Ik moet opschieten. Mopperend is mijn pa naar het terras vertrokken, waar Sam Koers met een optreden straks het feest van Mimi opent. Hij heeft me beloofd dat hij daar geen problemen over gaat maken. Maar ik weet dat hij het niet kan hebben als niet hij in het middelpunt van de belangstelling staat.

In de spiegel zie ik hoe moe ik ben en ik probeer het te verbergen met de schmink. Met elke vlugge veeg verdwijnt er een stukje van mezelf, tot mijn hele gezicht wit is en mijn ogen en mijn haar extra opvallen. Ze zeggen dat ik de ogen van mijn moeder heb. Maar de mijne stralen lang niet zo als die van haar altijd deden. Ik mis haar zo.

De opmerking van Stavàn, dat ik degene ben die mijn pa nu in het gareel moet houden, maakt me boos en verdrietig tegelijk. Hij heeft gelijk. Ook die rol heb ik van mijn moeder overgenomen.

Zij had hier moeten zijn, niet ik. En terwijl ik mijn wangen rood maak, hoor ik haar praten.

‘Je vader is een boefje, Flynn,’ zei ze in een van onze laatste gesprekken, bijna twee jaar geleden. Ze was verzwakt door alle behandelingen en sprak met een dunne stem. *‘Maar hij heeft een goed hart. Vergeet dat niet, wat hij ook doet. Je vader heeft gewoon iemand nodig die hem kan helpen om de juiste beslissingen te nemen, iemand die de verstandigste is. En ik weet zeker dat jij die iemand zal zijn. Maar denk aan jezelf. Je hebt ook een eigen leven.’*

Ik bijt op mijn onderlip. De laatste keer dat ik huilde, was in de nacht waarin ze is overleden. Ik lag in bed en snikte zachtjes, zodat mijn pa, die aan de andere kant van de muur in bed lag, het niet zou horen. Zijn verdriet was zo groot, dat ik besloot om hem niet meer met het mijne lastig te vallen. Maar mijn geduld is op. Ik kan er niet meer voor hem zijn als hij steeds maar bezig is om zijn verdriet weg te drinken. Ik wil niet meer de verstandigste zijn. Ik wil nou wel eens een eigen leven hebben.

Ik haal diep adem, zet mijn rode neus op en voel me een sukkel.